

Zirveye Giden Yol

Ruhsal yolda yapılan hatalar. Ruhsal gelişim yolunu izleyen herkes tökezleyebilir ve aşağı yuvarlanabilir. Onda tembellik, güç arzusu, gerçekliğin değiştirilmesi ve ifade edilmiş bencillik ortaya çıkar. Sık sık hüsnükuruntuya kapılır, özellikle de kendisiyle, zorlama "statüsüyle" ve yetenekleriyle ilgili olarak. Ama insanlar bu kişinin burnunu sürmemeli veya onu yargılamamalıdır. İşleri kendi içlerinde düzene koymak daha iyidir. Herkesten bir şeyler öğrenmek gerekir: ruhsal yolu takip edenlerden ve düşenlerden. "Bazen düşen arkadaşlarınız için üzülürsünüz ve bazen elinizi bile uzatamazsınız çünkü bu kişinin kendi seçimidir. Ve uzattığınız el onu sadece kızdırır, bu yüzden elinizi iter. Ancak bu onun seçimidir ve siz de bu seçime saygı duymalısınız. Ve böyle bir insandan bir şeyler öğrenmeye değer. Neden? Eğer bir düşünceye, bir eyleme ya da bir hobiye bağlanmış ve basitçe yuvarlanmışsa, bunu hatırlamalı ve asla bu tür durumlara girmemelisiniz."

Böyle bir düşünüş hem sizin için hem de o kişi için harika bir ders olabilir. Sonuçta, tekrar ayağa kalkabilir ve bir sonraki adımı yokuş yukarı atabilir. Ve güç kazanıp şeytanın nasıl çalıştığının özünü kavradıktan sonra, diğer insanları geçebilir. Her şey Tanrı'nın iradesine ve kişinin gerçek ruhsal özgürlüğü arzulamasına bağlıdır.

Tatiana: Merhaba sevgili dostlar! Sizleri tekrar ağırlamaktan içtenlikle mutluluk duyuyoruz. Bugün de saygıdeğer İgor Mihayloviç Danilov ile konuşacağız.

İgor Mihayloviç: Selamlar.

Tatiana: İgor Mihayloviç, bir önceki videoda her insanın içinde hem bir Melek hem de bir İblis olduğundan bahsetmiştik. Ve elbette bunu asla unutmamak gerekir, çünkü iblis bir insana Benlik olarak hükmetmeye başlar başlamaz, ruhsal yolda tembellik ve güç arzusu ortaya çıkar. Ama bazen gerçekliğin yerine bir şey konduğunda ve şeytan insana Işık Meleklerinin suretinde görüldüğünde ya da tam tersine, insana kendisinin zaten bir şeyler başardığını, hiyerarşide bir tür meleksi rütbe elde ettiğini düşündürdüğünde, senaryo daha da kötü olabilir. Ve elbette şu sorular ortaya çıktı: Bu, bu tür insanların hiçbir zaman ruhsal bir amaçları olmadığı, yalnızca dünyevi çıkarları olduğu, Tanrı'nın Sevgisini aramayıp yalnızca büyü ve güç için çabaladıkları anlamına mı geliyor?

İgor Mihayloviç: Hayır, elbette değil. Çoğu zaman insanların asil bir amacı vardır ve bu amaç ruhsal kurtuluştur. Sadece şeytanın çok güçlü olduğunu unutmamalıyız. Basit, sıradan insan hayatımızı yaşadığımız sürece bunu fark etmiyoruz, bilmiyoruz. Maddi dünyaya o kadar dalmış olarak yaşıyoruz, o kadar çok sorunumuz var ki, dedikleri gibi bırakın ruhu, aynaya bakmaya bile vaktimiz yok. Dolayısıyla şeytanı görmüyoruz, bizi kimin manipüle ettiğini görmüyoruz ve aslında yaşayıp yaşamadığımızı da görmüyoruz. Sıradan bir insanın biraz düşünmesi yeterli - ve dünya bir tür... sürrealizm gibi oluyor. Bu bir tür değiştirilmiş gerçeklik değil, sadece bir tür kabusa dönüşüyor. Eğer bir insan günlük koşuşturmamız içinde biraz durup kendine ve

hayatına şöyle bir bakarsa, huzur anları bile onu korkutuyorsa, Tanrı hakkında ne zaman düşünebilir, ne zaman analiz etmeye başlar: neden burada ve kim o?

Bu arada, birçok insan sık sık düşünmeye başlar: insan hayatının anlamı nedir? Basit bir soru. Deyim yerindeyse, standart bir programı yerine getirmek için doğmak: ağaç dikmek, çocuk doğurmak, ev inşa etmek... - ve hepsi bu mu? Peki ne için? Bir tür bahane var: "Eh, herkes böyle yaşıyor", hem hayvanlar hem de insanlar. Aralarındaki fark nedir? Aralarındaki fark şudur dostlar: insanda bir ruh vardır ve Ruhsal Dünyanın temsilcisi olan bir ruh olduğuna göre, şeytanın dünyasının temsilcisi olan bir iblis de olmalıdır. Ve biz çoğu zaman bu temsilciyi göremeyiz. Nerede olduğu ya da kim olduğu hakkında bir fikrimiz bile yoktur.

Kendilerini bir şey ya da birileri zanneden ve bunun gibi şeyler yapan ya da sözüm ona yolunu kaybetmiş olan insanları yargılamak kolaydır. Ama insan yolunu kaybetmiş midir? Ya da bu onun yolu mudur? Bu da ciddi bir sorudur. Örneğin, kişi Ruhsal Dünyayı arzuladı ama günaha düştü - bir yerde şeytan ona insanlar üzerinde az ya da çok güç verdi. O pastayı çoktan tatmış olan bir kişi, bilirsiniz, annesinden ayrılmış bir buzağı gibi kendini ondan ayıramaz, kendini tamamen ona kaptırır. Bununla birlikte, başlangıçta elinden gelenin en iyisini yaptı veya ruhsal yolu izledi ve bunun kendi yolu olduğunu hissetti. Ama sonra bir yanılsamaya düştü, etrafı kendisiyle aynı sorunları yaşayan aynı türden insanlarla çevriliydi, deyim yerindeyse endişe doluydular ve benzerleri... Ayrıca rahipler ona, "Bize bir tapınak daha yapmamıza yardım et, ödüllendirileceksin, zaten cennettesin, bak ne kadar çok şey yapıyorsun" dediler. Bu dünyada insanlar böyle davranmıyor mu? Öyle. Ve kişi kendini unuttu, dikkati dağıldı. Ama onu yargılamak için çok acele etmeyin çünkü geri dönebilir, belki de ihtiyacı olan budur ve bu şeytanın onu yenmesinden değil, Tanrı'nın buna izin vermesinden kaynaklanır.

Bazı insanların kendilerini Melek olarak görmeye başlamaları, zaten aziz olduklarını, bu dünyada bir şeyler başardıklarını düşünmeleri de aynı şeydir, ama bu başka bir sınavdır ve onları yargılamaya da gerek yoktur. Bu kişi için hayatında başka bir sıçrama tahtası gibi olabilir: düşmüş gibi görünür ama yükselir de. Öyle değil mi? Neden hemen sonuca varalım? Sonunda her şey netleşecek.

Ve şunu da söyleyeyim. Hayatta her biri kendi yönünde, istikrarlı adımlarla ilerleriz: bazıları ruhsal olana, diğerleri dünyevi olana yönelir, fark etmez. Nasıl ki dünyevi hayatta insanlar düşer, yükselir ve diğerlerini geçerlerse, ruhsal hayatta da düşmüş olanlar bile yükselir ve sizi geçebilir. Bu nedenle, ruhsal yol bireysel bir yoldur. İzlemeniz gereken her şey ve herkes, dostum, kendinizsiniz. Geri kalan insanlara gelince... geri kalan insanlar kendi seçimlerine göre yaşama hakkına sahiptir, onlar özgür insanlardır, Tanrı'nın Kendisi onlara bu özgürlüğü, yaşamlarıyla nasıl başa çıkacaklarını seçme hakkını vermiştir: hata yapmak, düşmek, yükselmek, bu onların hakkıdır. Ama bilincimiz her zaman birilerini yargılamaya çalışır.

Tatiana: Biliyorsunuz, İgor Mihayloviç, arkadaşlar da bazen nihai hedefin imajına çok fazla dikkat edildiğini gözlemlediler. Ve aslında şöyle birçok soru aldık: "Bir insan

Melek olduğunda daha sonra ne olacak? Ve en üst sınırın Lotus'unun ötesinde ne olacak? Ve 33. seviyeye veya 33. boyuta ulaştığımda ne olacak? Tüm bunlar neye yol açacak?"

İgor Mihayloviç: En azından Masonluğa katılmaya götürür. Onlar 33. seviyeye sahip olanlar, bir nevi 90. derece ya da başka bir şey. Öyle değil mi? Ruhsal yolda, özür dilerim, mezura yok, ölçüm yok, hiçbir şey yok, bu yüzden seviye yok, bir yol var ve bu yol ebedidir. Ve bence ruhsal yolla ilgili bu kadar dikkat çekici olan şey, eğer bir insan bu yola girmişse, bu yolun sonsuza dek, ebediyen sürecek olmasıdır. Demek istediğim, insan ne kadar gelişirse gelişsin, mükemmellik için ne kadar çabalarsa çabalasın (ve bu durumda nihai hedef ruhsal mükemmelliktir), ona ulaşmak imkansızdır. Bu yüzden bu yol güzeldir, çünkü kişi sonsuza kadar gelişebilir. Bu kötü bir şey mi?

Tatiana: Ebedi gelişim.

İgor Mihayloviç: Yapabileceğinden değil, her zaman gelişmek zorunda. Ama eğer kişi durursa, gelişmek için çaba göstermezse, bu durumda şeytanın hileleri söz konusudur. Eğer içinde her gün büyümek ve yeni bir adım atmak için bir arzu yoksa, o zaman bu kişi zaten dağdan aşağı yuvarlanıyor ve yukarı çıkmıyor demektir.

Çok güzel bir örnek var. Biraz çağrışımsal ama hayatımız hakkında, özellikle de ruhsal yol hakkında net bir anlayış veriyor. Her insanın bir dağın ortasında bir yerde doğduğunu düşünün. Ve sonra, yaşamları boyunca, bazı insanlar yokuş yukarı giderler çünkü Cennetin Krallığı tam olarak dağın zirvesindedir, diğerleri ise yokuş aşağı giderler, orada cehennem vardır.

Dünya bu şekilde bölünmüştür. Aşağı doğru yürümek kolaydır, hatta yuvarlanmak bile mümkündür, ama yukarı çıkmak için tırmanmak gerekir. Düşmemek ve yuvarlanmamak için her adım ayarlanmalı, her hareket izlenmelidir. Bazen, evet, bazen tökezlediğimizde ve dikkatimiz dağıldığında düşeriz ve hatta bazen aşağı yuvarlanırsınız. Ama amacımız bu dağı aşmaksa, kesinlikle başarılırsınız. Bununla birlikte, yukarıya, Ruhsal Dünyaya doğru çıkarken, her zaman sorunlar ortaya çıkar: bazen üstünüzdeki insanlar düşer, size çarpar ve sizi de kendileriyle birlikte aşağıya sürükler, bazen de bir çığ gibi insan aşağıya düşer. Ve bu komik değil, gerçektir.

Basit bir örneğe bakalım, bu çağrışımdan uzaklaşalım ve sıradan hayatlarımızı düşünelim. Bir kriz meydana gelir, devrimden finansal çöküşe kadar herhangi bir şey, bir yığın insanı kapsar, tüm bilgi alanı patlar, etraftaki herkes sadece bununla meşguldür. Ben bunu dağdan inen bir kaya parçasına benzetiyorum, çığ gibi büyük bir akıntı üzerinize doğru geliyor. Sonuçta bu insanlar da yükseklerle ulaşmaya çalışıyorlardı ama medyadaki haberlerle, meydana gelen bu olaylarla dikkatleri dağıldı. Ve dikkatleri dağılır dağılmaz, dünyevi şeyler düşünmeye başlar başlamaz ve hedeflerini kaybeder kaybetmez, hemen iblis tarafından ele geçirildiler. Peki iblis ne yapar? İnsanları yükseklerden aşağıya, cehenneme fırlatır ve böylece yuvarlanırlar.

Ve bu bilgi akışında, herkes sizi rahatsız ettiğinde ve "Senin fikrin nedir? Bu konuda ne düşünüyorsun? Bu konuda ne düşünüyorsun?" gibi sorular sorduğunda, kişi istese de istemese de bu konuda düşünmeye ve endişelenmeye başlar. Neden? Çünkü içindeki şeytan harekete geçer ve şöyle der: "Şu anda yokuş yukarı gidiyorsun, bu harika, bu iyi. Ama yarın ne yiyeceksin?" - Basit, önemsiz bir soru. Cevabını bilseniz bile, yine de "Gerçekten de böyle bir durumda yarın nasıl yaşayacağım?" diye düşünürsünüz. Dünyevi şeyler üzerinde gereğinden fazla düşündüğünüz ve tüm Vril'inizi, tüm dikkatinizi sıradan bir dünyevi soruna kaydardığınız anda - bu sizin amacınız haline gelir ve artık düştüğünüzü fark etmezsiniz. Her şeyin ne kadar basit olduğunu görüyorsunuz.

Bu nedenle yokuş yukarı çıkan birinin daha uyanık ve daha dikkatli olması gerekir. Bir insan seli çığ gibi üzerinize düşse bile, hepsinin etrafından dolaşmalı ve darbeye dayanmalısınız. Tek yol budur. Yaşam için savaşmak zorundasınız, Yaşam öylece verilmez dostlar. İlk hayat bize bizim seçimimizle ve irademizle verilmedi; bu bir şans meselesi. Ama burada olduğumuza göre, demek ki bir şansımız var, demek ki en kötü biz değiliz - milyonları aştık ve önümüzde büyük umutlar var. Bu dağa tırmanmayı hak ediyoruz. Geriye bir soru kalıyor: neden tırmanmıyoruz? Ve cevap basit: çünkü şeytan güçlü. Mesele de bu. Bazen bizi yoldan çıkarır, bizi bencilliğe sürükler; onun işlevi budur ve bu açıkça anlaşılmalıdır; onun görevi buna layık olmayanların yükselmesini engellemektir, sadece bu, başka bir şey değil. Her şeyin ne kadar basit olduğunu görüyorsunuz.

Tatiana: Evet, İgor Mihayloviç, bunlar şu anda çok önemli içgörüler. Biliyorsunuz, bilinç pek çok insan için zaten kutsal olduklarını, ruhsal yollarında zaten en parlak ışıkla parladıklarını çiziyor, ama...

İgor Mihayloviç: Böyle insanlar kıskanılabilir. Değil mi?

Tatiana: Ama, biliyorsunuz, pek çok kişi, insanların büyük çoğunluğu aslında ruhsal yolun başlangıcında kendilerinde meydana gelen fenomen hakkında yazıyor. Bilinç üzerinde çalışmaya başlar başlamaz, kendileri üzerinde çalışmaya başlar başlamaz, bir şekilde daha da kötüleştiklerini fark ederler. Ruhsal yola girmeden önce kendilerini bir şekilde olumlu, iyi insanlar olarak konumlandırmışlardı...

İgor Mihayloviç: Ruhsal yola girmeden önce tüm korulukları çok bakımlıydı ve çok güzeldi

Tatiana: Ve sonra insan aniden çok kötü ve pis hale geldi, bir sürü yabancı ot var, hepsini koparmak için bütün bir hayat yeterli değil.

İgor Mihayloviç: Çok doğru.

Tatiana: Bu fenomen nedir? Neden günahlar, diyelim ki, ... daha fazla sayıda olur?

İgor Mihayloviç: Bu bir fenomen değil, bu olayların doğal seyridir ve herkes bunu yaşar. Çok basit anlatacağım arkadaşlar. Üç boyutlu dünyamızda yaşadığımız sürece,

sağlığımızla, midemizle, komşumuzu yeni kıyafetlerle ya da yeni bir arabayla nasıl kızdıracağımızla ilgilendiğimiz sürece, bizim için her şey basit sayılır, her şey açık ve kolaydır, biz normal iyi insanlarız; bazen tapınaklarımıza gideriz, bazen de sadece Tanrı'yı anarız, bu zaten çok şeydir. Değil mi? Yani hepimiz ruhsal insanlarız ve bizim için her şey yolunda.

Ama kişi ruhsal yola girer girmez, bu aşamada ciddi metamorfozlar meydana gelir. Kişi içindeki yabani otlardan, şeytanın gücünden, şeytanın bedenimizi ve dilimizi hareket ettirmek, duygularımızı tel gibi çalmak için çektiği iplerden kurtulmaya başlar ve işte bu noktada ne ölçüde köleliğe saplandığımızı ve tamamen yabani otlarla kaplı olduğu için korumuzu gerçekten temiz hale getirmek için ne kadar çok çalışmamız gerektiğini fark ederiz. Bu aslında ruhsal yolun bir sonucudur. Ve bu harika bir şeydir. Neden? Çünkü sadece şeytandan kurtulduğunuzda cennete girebilirsiniz. Ve özgür olmak için, düşmanı yenmek amacıyla onu incelemelisiniz. Değil mi?

İşte tam da bu yüzden bu tür fenomenler ortaya çıkar, çünkü kişi kendi üzerinde çalışır, Ruhsal Dünya için çabalar ve hedefi Hayattır. O ölü bir adam olmak istemez, bir alt benlik olmak istemez. Diri olmak ister, değerliler arasında değerli biri olmak ister - ve bu en asil arzu ve özlemdir. Ancak kendi içinde pek çok sorunla karşılaşır. Bu da iyi bir şeydir. Neden mi? Çünkü üzerinde çalışılması gereken bir şey vardır ve koparılan her ot kişiyi ruhsal yolunda güçlendirir. Ve ona dünyanın gerçekte ne kadar çarpık olduğunu, bu dünyanın olması gereken saflığa sahip olmadığını anlamasını sağlar.

Neden? Çünkü tüm yabani otlarımız ortak yaşamımızın, tüm insanlığın yaşamının sonucudur. Çünkü binlerce yıl önce bizi Tanrı'dan uzaklaştıran çeşitli rahipler tarafından yaşamlarımıza yerleştirilen çok fazla yalan, aldatma, değiştirme ve diğer birçok çeşitli manipülatif teknoloji var, bilirsiniz, eşeğe verilen havuç gibi: Tanrı'yı hissediyor gibi görürsünüz ve O'na doğru gidiyor gibi görürsünüz, ama giderek daha derin bir bataklığa sürüklendiğinizi görürsünüz ve bu bir paradoks değildir, bu gerçektir.

Ama yokuş aşağı yuvarlanmak yerine yokuş yukarı çıkmaya başladığınızda, ne kadar çok sorun olduğunu fark edersiniz. Ve bu günahkârlık değil, hayır, bu arınmadır. Bu tam olarak katarsis, kişi her şeyden kurtulduğunda gerçek katarsis. Bundan korkmamalı ya da utanmamalısınız ve kimseyi yargılamamalısınız. Kişi kendisinin bir aziz, bir Bodhisattva veya bir Melek olduğuna dair bir fikre sahip olsa bile, bu onun sorunudur. Evet, şeytan ona yanlış bir şey gösterdiği için ya da kişi arzuladığı bir şeyin gerçekleşmesini istediği için biraz ayartılmıştır. Böyle bir şey olur ve herkesin başına gelebilir.

Ancak, kişinin burnunu buna sokmamalı ve onu yargılamamalısınız, çünkü basitçe söyleyeyim, yargı sadece bir ot değil, tüm ağaçlardır. Neden? Çünkü dikkatinizi başka bir insanın hayatına, istediği gibi hata yapabilen özgür bir insanın hayatına veriyorsunuz; bunu yapmaya hakkı var. Neden? Çünkü o bir insan, çünkü nasıl yaşayacağını seçen kişi o. Ve yine, aslında bu belirli ana bakıyorsunuz, kişi kendi

bencilliğine ve şeytanın onun için oluşturabileceği bir yanılsamaya düşmüş olsa bile, şeytan o kişide böyle bir kendini beğenmişlik oluşturabilir, ama kişi her an bunun yalnızca şeytanın bir oyunu olduğunu anlayabilir ve bu onun için harika bir ders olarak hizmet edebilir.

Bir sonraki adımı yokuş yukarı atabilir ve güç kazandıktan ve şeytanın nasıl çalıştığının özünü kavradıktan sonra hepimizi geçebilir. Her şey Tanrı'nın isteğine ve kişinin arzusuna bağlıdır, bu nedenle kimseyi yargılamak için acele etmemelisiniz, kendi içinizde işleri düzene koymak daha iyidir. Ve mutlu yaşadığınız, özgürce yaşadığınız ve kendinizi neredeyse ruhen özgür bir insan olarak gördüğünüz için üzülmemelisiniz, ancak ruhsal yola girer girmez kendinizde çok fazla yabancı ot ve pislik fark ettiniz.

Size şunu söyleyeyim: İnsanların en iyisi olan Muhammed Peygamberi hatırlayın, kendisi bile günahları için günde 100 kez Allah'tan af dilemek zorunda kaldığını söylemişti. Neden? Sonuçta o insanların en iyisidir. Çünkü bu dünyada küçük bir şeytanla kucak kucağa yaşıyoruz ve bazen o şeytanı dinliyoruz. Ve onu dinlememek mümkün değil çünkü onun sayesinde bu dünyayı algılıyoruz ve onun sayesinde burada öğreniyoruz. Bu nedenle küçük şeytandan nefret etmek bile günahdır. Her öğretmene saygı duymalıyız ve herkesten, bu iblisten de öğrenmeliyiz, tıpkı kendine Melek diyen kişiden olduğu gibi, düşüp yuvarlanandan da öğrenmeliyiz. Özellikle düşüp yuvarlanandan, düşmeyi öğrenmek anlamında değil, böyle bir durumdan nasıl kaçınılacağı anlamında bir şeyler öğrenmelisiniz.

Başkalarının hatalarından ders aldığınızda, bu tür hataları yapmadığınız için daha bilge olursunuz, çünkü bu etkinin kendinizde nasıl işlediğini, her şeyden önce dikkatinizi nasıl dağıttığını, dikkatinizi dağın zirvesindeki hedefinizden dağın eteklerine nasıl kaydırıldığını öğrenirsiniz, çünkü aslında yuvarlanan kişiye bakarsınız, o aşağı yuvarlanırken, bakışlarınız aşağıya doğru yönlendirilir. Birini yargılırsanız kendinizin oraya nasıl koşacağınızı fark etmezsiniz. Ruhsal yol özgürlüktür, yargılama değildir. Ve ne kadar yükseğe çıkarsan, dostum, o kadar az oksijene sahip olacaksın ve yürümen o kadar zor olacak (şeytan güçlüdür), ama uçmayı öğrenene kadar cennette o kadar yüksekte olacaksın.

Gerçek ruhsal özgürlüğe gelince - evet, kanatlandırır, ilham verir, bilirsiniz, reklamlardaki gibi, ama gerçekten. Bu nedenle, bazen üzücü olsa da tüm bunlar iyidir. Evet, bazen düşen arkadaşlarınız için üzülürsünüz. Ve bazen elinizi bile uzatamazsınız çünkü bu kişinin kendi seçimidir ve uzattığınız el onu sadece kızdırır, bu yüzden elinizi iter. Ancak bu onun seçimidir ve siz de bu seçime saygı duymalısınız. Ve böyle bir kişiden bir şeyler öğrenmeye değer. Neden? Eğer bir düşünceye, bir eyleme ya da bir hobiye bağlanmışsa ve basitçe yuvarlanmışsa, bu durumu hatırlamanız ve asla bu tür durumlara girmemeniz gerektiği anlamına gelir.

Bakın yanımızda ne tür bir muhafız ve öğretmen var. Herkesten öğrenmeliyiz: Meleklerden, iblislerden ve hatta şeytanın kendisinden. Ondaki öğrenecek çok şey var, inanın bana, büyü anlamında değil, Hayat kazanma anlamında. Pek çok insan gördü: hem dağa tırmananlar hem de neredeyse dibe yuvarlanıp sonra hızla yokuş yukarı

koşanlar. Her türlü şeyi gördü. Hatta neredeyse zirveye yaklaşıp sonra kollarına atlayanları bile gördü; şeytan da böyle insanlar gördü, hayat bu. Ve burada asıl olan kişinin seçimidir, önemli olan budur.

Tatiana: Ayrıca kişinin her gün dikkatli olması ve her gün çalışması gereken pek çok içgörü vardır. Tam olarak kişinin kendi üzerinde yaptığı bu tür içsel çalışmalar ve Sevginin geliştirilmesi sayesinde, bu çok istikrarlı yükseliş gerçekleşir. Kişi maddi dünyanın sallantılı desteklerine değil, Sevgi'nin sağlam desteğine güvenmelidir.

İgor Mihayloviç: Yalnızca Sevgi'ye. Sevgi dışında içimizde olan her duygu ve hatta Sevgi bile, bir duygu gibi olduğunda, zarar verebilir. Bunu unutmamalısınız. Bu duygusal olamayacağınız anlamına gelmez. İnsan yaşayan bir varlıktır ve herkes, Peygamberin kendisi bile duygusaldı, bu normaldir. Tek mesele her şeyi kontrol altında tutmak ve iblisin sizi manipüle etmesine izin vermemektir. Hatta bu duygular üzerinde, hatta sevinç duygusu üzerinde bile. Bu duygularınızı dizginlemeniz gerektiği anlamına gelmez, sadece sizi nereye götürdüklerini anlamanız gerekir. Eğer yukarı çıkmanızı engellemiyorlarsa, o zaman iyi bir duyguyla yukarı çıkmak kesinlikle daha iyidir. Değil mi? Yine de üzüntüyle yukarı çıkamazsınız. Üzüntü sizi gerçekten aşağı çeken en ağır yükür. Genel olarak konuşursak, günahlardan kurtulmalısınız, oysa günahlar tam da bizim ayırık otlarımızdır. Öyleyse kolları sıvayalım dostlar ve ön bahçemizi güzel ve temiz hale getirelim, orada güzel kokulu çiçekler yetişsin.

Tatiana: Böylece bu güzel ön bahçe Tanrı'nın gerçek Lütfu ile koksun.

İgor Mihayloviç: Evet, yine her şey kişiye bağlı. Her şey bizim elimizde. O yüzden dostlarım, birbirimizi sevelim çünkü sadece Sevgi sayesinde Sonsuz Hayatı kazanabiliriz. Çok teşekkür ederim.

Tatiana: Çok teşekkür ederim, İgor Mihayloviç.

İgor Mihayloviç: Teşekkürler arkadaşlar. Her şey için teşekkür ederim. Burada olduğunuz için teşekkür ederiz, bizi unutmadığınız için teşekkür ederiz, şu anda ihtiyacı olanlara yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. Düşenleri desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Ve kendiniz düşmediğiniz için teşekkür ederim. Huzur sizinle olsun.